

לא מאורעות, לא מדיניות חדשה - אלא מילחמה טוטאלית

תוכנית עבודה

מדינה פלסטינית לצד ישראל, תוך הסכם ושלום עימה. לכן גורשו, נפגעו בהתקשיות רצחניות או פוטרו. יש הבדל תהומי בין פלסטינים, מתונים ובין קוויזלינגים. הקוויזלינג אינו שותף לפיתרון מוסכם. הקוויזלינג הוא סוכן, משתף פעולה עם שילטון הכיבוש נגד בני-עמו.

אין: עצם מינויים וחמושים שז קוויזלינגים מעיד כאקף עדים על הכוונה לחיסול היישובים הלא-זמניים של העם הנכבש.

גירתה של אוניברסיטת בירז'ות, המרכז הרוחני-האינטלקטואלי של היישוב המערבית, יחד עם ההפרעה השיטתית לקיום המוסדות האחרים להשכלה גבוהה, היא חלק טיבעי של מדיניות זו. הוא הדין לגבי היישובים המערביים וזכרונות נתעבים - איסור הרפסותם והפצתם של ספרים.

איסורם של מאות רבות של ספרים עריביים בשטחים הכבושים (ורבים מהם גם בישראל עצמה, תוך הסתמכות על חוק אחר) הוא מרכיב אופייני של הנסיון לחיסול היישוב הלאומי. מי כמונו יודע כי במאבק על הקיום הלאומי ספרים חשובים מרובים, שירים חשובים מפגנים. איסורם של עיתונים, סגירתם או איסור הפצתם הם אמצעים חיוניים נוספים להגשמת מדיניות זו. כל אלה ביחד מיועדים לחיסול היישוב המדיני-תרבותי-החברתי של היישוב הפלסטיני. אין ספק שהמגמה היא להגרוש, או לשכנע להסתלק מרצונה, או לפחות להשתיקה על-ידי הפחדה, ריבוי, תוק, הגלייה, מאסר-בית או מעצר מינהלי - וכל השיטות האלה כבר נהוגות עתה ביד רחבה. (הסובייטים והגרמנים ניסו להשיג את אותה המטרה בפולין הכבושה על-ידי חיסולם הפיסי של רבבות פרוי-סורים, סופרים, מחנכים, פוליטיקאים ורפאים).

מכילי לבצע מיבצע זה עד תום. לא יתכן סיפוח של שטח, שבו שוכן העם המתפקד ביישוב לאומי.

זהו ההבדל בינו ובין קודמיו. אין שחר לטענה כאילו משה דיין, שימעון פרס ועוזר וייצמן, "נכשלו", ואילו אריאל שרון בא לתקן את שגיאותיהם. לשרייה-ביטחון הקודמים היתה מטרה אחרת: שמירה על הסטאטוס-קו, תוך הרגעת האוכלוסיה ומניעת התגבשותה של תנועת-שיחורר פעילה בתוך השטחים הכבושים.

לשרייה-ביטחון הנוכחי יש מטרה חדשה: חיסול היישובים הלא-זמניים של העם הפלסטיני.

והי מטרה טוטאלית, ועל כן גם נבחרו שיטות טוטאליות להגשמתה.

הירייה הראשונה היתה פיזור מועצת העירייה של ארבעה.

והי מילחמה טוטאלית - טוטאלית מבחינת היעדים המוצבים לה, טוטאלית לית גם מבחינת השיטות. "האויב" במילחמה זו אינו גוף מעורפל, ששמו אש"ף. "האויב" הוא העם הפלסטיני כולו, פשוטו כמשמעו.

מטרת-המילחמה היא לשבור את התנגדותו של העם הפלסטיני לסיפוח היישובים הכבושים. לאיכולוס המאסיבי על-ידי ישראלים, להפיכתם לשטחים ישראליים לכל דבר.

מכיוון שהדבר אינו אפשרי כל עוד קיים עם פלסטיני בעל יישובים לאומיים ואירגון לאומי, המטרה

ראש וראשונה יש להגדיר את המציאות לאמתה, בלי כחל ושרק. מה שקורה עתה בגדה המערבית וברצועת-עזה אינו גל נוסף של מהומות, הפרעות-סדר, התפרעויות.

אין זה סיבוב חדש של הפגנות, פעולות-דיכוי, שביתות, עונשים. כאלה היו גם בעבר, גם אז נהרגו מדי פעם מפגנים מכדורים שנורו בתים, נאסרו עיתונים, גם אז גורשו אישים, פוצצו חולפת של שר או פרופסור. מה שמתרחש עכשיו הוא דבר שונה לגמרי.

בגדה המערבית וברצועת-עזה נטרשה עכשיו מילחמה.

שוב לקבוע מי הכריז את המילי-תיה, חמה הזאת, מהי מטרתה ומהן שיטותיה.

אין שמץ של ספק בכך אריאל המילחמה הזאת הכריז אריאל שרון, בשם ממשלת-ישראל.

בדרך כלל נוהג הצד התוקף במילחמה להאשים בכך את הצד השני. כל תוקף מתימר לפעול מתוך "הגנה עצמית", כי תגובה על "פרובוקציה בלתי-נסבלת", כדי "לקדם פני התקפת-זרוע צפונית" וכו'. כל זה נאמר גם הפעם.

אריאל שרון ואנשיו אינם מכהישים שזוהי מילחמה לכל דבר. הקלגס האקדמי שלו, מנחם מילסון, אף הכריז שזוהי המילחמה התמורה ביותר שפקדה את ישראל מאז 1948. את האשמה לכך הם מייחסים לאש"ף.

האמת היא שאש"ף לא עשה דבר כדי להביא לעימות זה - חוץ מעצם קיומו. האירגון הפלסטיני חושש מזה כמה חודשיים מפני ההתקפה הישראלית הצפונית בלבנון, ודעתו אינה פנויה לענייני היישובים הכבושים. מזה זמן רב נוצר בגדה וברצועה מצב של קיפאון, והוא יכול היה להימשך במשך שנים נוספות.

המילחמה שחלה עתה היא כזו, כזוהי, באופן כלעדי, פרוי וזומתו של אריאל שרון. הוא שתיכנן אותה, הוא שפתח בה, הוא שקבע את יעדיה ושיטותיה, הוא המנהל אוי תה יובייום.

אריאל שרון פתח בתיכנון מילחמה זו ביום שהתמנה לשר-הביטחון. את התוכנית הסתיר במסך-רשת של הרצועת-עזה על כוונתו לכוונן מישטר ליברלי. לי הוא הבטיח לשים קץ לשיטות משפיריות, כגון המחסומים לערבים בכבישים. במשך כמה חודשים הכין את המערכה שפתח בה, ברכו, תיכנן את הכל היטב, בנה את הכוחות, הישב את המהלכים.

שרון אינו אדם הפועל באופן ספונטאני. החושב במהירות והיורה מן המותן, הוא רגיל לפעול באופן איטי ושיטתי, לגבש את מחשבותיו בתהליך ממושך ולהכין מראש תוכנית-פעולה מפורטת לכל פרטיה. לאחר מכן הוא דבק בתוכנית שקבע ל-עצמו, גם כשהיא נכשלת, ואינו מרפה ממנה עד הסוף המוחק או המר.

כך הוא נוהג גם במילחמה זו. הוא כונן את "המינהל האזרחי", שנועד למלא תפקיד חשוב ביותר במילחמה זו. הוא הפקיד עליו את מנחם מילסון, אחד מגמאני עוד מימי יחידת-הטרור 101.

הוא תיכנן וגיבש עימו את המהלכים, ואז - בלי הודעה מוקדמת, בני הכרזות, מתוך מסך-העשן - הוא פתח במילחמה. היתה זאת מכת-פתע, תוך ניצול מלא של מומנט האפתעה.

הקרב על שכם: חיילים מסתערים על הקסבה

משמע: התקפה בעת ובעונה אחת על כל המיגרים של היישוב הלאומי הפלסטיני.

המאבק לשבירת המנהיגות הלאומית של העם הפלסטיני החל עם פיזור העיריות, שיהיו תאים של מנהיגות לאומית מקומית, במיסגרת המנהיגות הלאומית הכוללת של העם הפלסטיני.

הכוונה אינה להחלית "קיצוץ ניים", ב"מתונים". הכוונה היא לחסל את המנהיגות כולה, על חבריה הקיצוניים והמתונים כי אחד, ודהחליפם בסוכנים שכירים שיש השליטון הישראלי, שכירי חרב ומוגרים - קוויזלינגים בדקעו.

כל הזרמים המדיניים והחברתיים הקיימים בעם הפלסטיני - הקיצוניים והמתונים כאחד - מקובצים באירגון-הגג הממלכתי של המדינה-בדרך - אש"ף. - סכנה חמורה יותר ב"מתונים" דווקא, מכיוון שאלה חותרים לפיתרון מדיני שאינו מקובל עליהם. הרעיון המתון של דיקוים בשתי מדינות, זו לצד זו, מסיכון למגמת הסיפוח יותר מאשר הרעיון הקיצוני של "שיחורר פלסטין כולה".

ידו של "המינהל האזרחי" יורדת על המתונים בשטחים הכבושים יותר מאשר על הקיצוניים. פאחד קווסמה, מוחמד מילחם, כרים ח'לף וי אחרים דגלו תמיד, ובפה מלא, בהקמת

הוא לשבור את עמודי-השררה של העם הפלסטיני ולחסלו ביישובים לאומיים.

איך מחסלים ישות לאומית במאה ה-20?

אם נוציא מהחשבון את השיטה הפיסית של השמדת-עם, שאינה בתי-ביצוע ב"מיקרה זה (אם כי לפחות פעמיים במאה הנוכחית נוסחה במידה רבה של הצלחה נגד הארמנים והיהודים), באות בחשבון השיטות הבאות:

● שבירתה ופיזורה של ההנהגה המדינית, הרוחנית והחברתית. כהעדר הנהגה כזאת, הופך עם לאוסף של פרטים, נטולי יכולת של התנגדות והתלכדות.

● הריסתם של מרכזי ההשכלה והתרבות, המטפחים את היישוב הלאומי.

● חיסולם של אמצעי-ההקשור רתי, המנהילים לבני העם את תחושת השייכות והאחדות הלאומית.

● השתלטות על אמצעי-המחיה של העם, כגון אוצרות הקרקע והמים ושאר המשאבים הטבעיים.

● מניעת היווצרותה של תשתית כלכלית עצמאית, ושילוב הנכבשים בכלכלת העם הכובש.

מעבר לכל אלה, קיימת כמובן השיטה המרחיקה-לכת - גירוש פיסי של העם ממולדתו, והפיכתו לעדר-פליטים בנכר. אריאל שרון יודע כי אין להגשים את סיפוח השטחים הכבושים

בד בבד עם שיטות אלה מתנהלת המערכה בשטח הכלכלי. המגמה הברורה היא למנוע מן הפלסטינים בשטחים הכבושים כל אפשרות של קיום כלכלי עצמאי, קץ והנמך הקמת תשתית כלכלית עצמאית.

בצורה זו נגזר על המוני הפלסטינים - החל במזומנים בעלי רמה בינלאומית וכלה בפועלים ובחקלאים - לבהור בין עבודת-כפיים בישראל, בבחינת "חוטבי עצים ושואבי מים", ללא זכויות סוציאליות ואף ללא זכויות-אדם כלשהן, ובין הגירה. סגירת האוניברסיטה נועדה, בין השאר, להשיג יעד דומה לגבי האינטליגנציה הייצרית.

כמעט כל שאר הפעולות הבניות כליות בגדה המערבית וברצועת-עזה תלויות ברצון השליטון שיש ביכולתו להחניקן בהיתקף על-ידי סגירת הגשרים, הדבר נשקע עתה, ואין שמץ של ספק כי אריאל שרון ינקוט שיטה זו כשימצא זאת לנכון, בשלב המתאים של המילי-תמה.

בעוד שהאוכלוסיה המקומית נדחקה היחוצה, ותשתית-המחיה שלה מצטמק והולך בדרך של הפקעת-אדמות, החלה תנופה כבירה של איכולוס השטחים האלה בישראל לים. לא רק הקמת התחלואות ליקות-למחצה, והבאת מאות ספורות של קנאים רצחניים למקומות-מפתח, אלא הקמת שייכונים עירוניים למאות-אלפים, ישראלים טובים ותמימים, במרחק קצר מן הערים (החשך בעמוד 8)